

Innlegg i NRRL Facebookgruppe fra LB7FA – Terje den 11. januar 2018

Amatørradio nr 6 2017 byr på interessant lesning, og da særlighovedstyre-referatet som behandler forslag fra VHF-manager, punkt 11,12 og 13.

I punkt 11 ser det ut til at NRRL ønsker å endre sin oppgave fra å være medlemsorganisasjon og rådgivende koordinerende organ til et lovgivende organ. Teksten er misvisende i forhold til forslaget fra VHF-manager som ønsker at “.. NRRL må snarest anmode NKOM om at ordet “bør” endres til “må” eller “skal””:“HQ er enig i at §1 siste ledd bør forankres sterkere. NRRL tar kontakt med Nkoms jurister med tanke på å få utarbeidet en mer presiserende tekst.” Dette er et forhold som fortjener både medlemmers og ikke-medlemmers oppmerksomhet.

Regelverket som gjelder radioamatører i Norge er nedfelt i forskrift om radioamatørlisens. Denne forskriften er langt mindre detaljert enn tidligere regelverk, og overlater til radioamatørene selv å regulere sin aktivitet seg imellom. Forskriftens §1 sier at retningslinjer fastsatt av radioamatørens organisasjoner bør følges, men er altså ikke lovpålagt.

NRRL som organiserer mange av radioamatørene i Norge har gjennom sine frivillige og ulønnede tillitsvalgte en viktig funksjon som medlemsorganisasjon og representant overfor internasjonale radioamatørorganer, som et viktig kontaktpunkt overfor NKOM og som administrator av anbefalte retningslinjer for radioamatørvirksomheten i Norge. Vi har etter mitt skjønn en god rettstilstand i dag, der hensyn som administrative kostnader for staten, respekt for koordinerende amatørradioorganer, andre brukere av radiospektrumet og tillit til at radioamatørene selv er i stand til å organisere sin virksomhet, balanseres. Videre er en slik vid fullmakt fleksibel i forhold til den rivende tekniske utviklingen vi ser, særlig innen digitale modes og mulighetene som internett i kombinasjon med radio gir.

Når så hovedstyret i punkt 11 i referatet, uten å innhente innspill fra medlemmer eller radioamatører generelt ønsker å gjøre NRRL og internasjonale amatørradioorganisasjoner til lovgivende organer, er dette etter mitt skjønn uheldig av flere grunner. Dagens forskrift gir det relativt få antall radioamatører stor frihet og fleksibilitet til å organisere vår virksomhet. Jeg kan ikke se at å gjøre NRRL til en organisasjon som bindende skal regulere både medlemmer og ikke-medlemmers virksomhet gagnar

radioamatørvirksomheten, eller for så vidt NRRL selv. Det vil ikke overraske om medlemstallet vil synke ytterligere dersom organisasjonen som skal fremme våre interesser overfor myndighetene blir en myndighetsutøver istedenfor en veileder og koordinator.

Det er også betenkelig å i praksis gi overnasjonal lovgivningsmyndighet til internasjonale radioamatørorganisasjoner som kan tenkes å legge unødige og kanskje skadelige begrensninger på norske radioamatørers virksomhet. Eksempelvis kan strenge reguleringer som kan være nødvendige i tett befolkede områder utenfor Norge ikke være nødvendige hos oss, f eks en hotspot ute i havgapet hos et par amatører.

En annen sak er at norske radioamatørers påvirkningsmuligheter også er begrenset i disse fora. I referatets punkt 13 og på side 8 i samme nummer av AR gis det videre inntrykk av at «hotspots» er underlagt spesielle lovbestemte begrensninger og at det pliktes å søke om repeater eller nodetillatelse hvis man ønsker å øke effekten utover 20 milliwatt eller å gi tilgang til andre amatører. Dette er uheldig, dels på grunn av at anbefalingen uriktig fremstilles som gjeldende rett og dels fordi den kan redusere eksperimenterende virksomhet. Det kan være at eksisterende ordning med tildeling av egne kallesignaler for node og repeater er i ferd med å gå ut på dato. Selv om forskriften fortsatt åpner for at slike repeater og noder kan gis eget kallesignal er det altså ikke etter forskriften slik at de må gis et eget kallesignal etter egen søknad.

Hovedstyrereferatets punkt 12 anbefaler maksimalt 25W tilført antennesystemet for repeater. Dette rammer for eksempel kommersielle DMR repeater som gjerne har 50W uteffekt. Det vil også ramme viktige analoge VHF og UHF repeatersystemer med høy sendereffekt og betydelig rekkevidde i større regioner. En reduksjon av dekningsområdet til disse viktige repeaterinstallasjonene vil kunne redusere nødsambandstjenestens mulighet til å kommunisere over store avstander i en krisesituasjon. Uansett hva man måtte mene om denne anbefalte begrensningen, må dette uansett anses som en anbefaling, ikke som et pålegg.

Det kan være på sin plass å minne om at en viktig historisk faktor for at radioamatørvirksomhet har vært tillatt er at myndighetene har ønsket å stimulere til teknisk interesse, utvikling/FOU og fri eksperimentering hos personer som har bestått en for amatører nokså komplisert teknisk prøve. Det forutsettes at de som ønsker å sette opp en link eller digitalnode følger de krav forskriften setter til frekvens, mode, båndbredde og uønsket utstråling og

allerede har bevist at de har den nødvendige kompetanse til dette gjennom bestått radioamatørprøve. Videre bør man ikke velge frekvenser som kan forstyrre internasjonal trafikk så som satellitter, eller lokale radioamatørinstallasjoner. Det bør også tas hensyn til båndplaner og anbefalinger. Dette er noe norske radioamatører stort sett har klart i mange år. Hvis det mot formodning skulle være et akutt behov for å innføre nye begrensninger for vår fritidsaktivitet, må det kunne kreves at forslaget begrunnes og behovet underbygges.